

Arrest

nr. 268 365 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & LAURENT F.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Elbasan, bent een etnische Egyptenaar en heeft de Albanese nationaliteit. Omwille van uw Egyptische origine werd u tijdens uw jeugd gepest en werd u weleens geslagen. Ook de wagen van uw vader werd eens bekrast. U voelde zich gediscrimineerd en eenzaam. Toen u zestien jaar was vroeg uw vriend Ani u om samen met hem in Italië te gaan werken. U stemde in en op 25 augustus 2015 vertrok u naar Milaan. U dacht dat u er in een garage of in een keuken zou werken, maar bij uw aankomst werd duidelijk dat u in het drugsmilieu terecht was gekomen. U en Ani zeiden dat jullie dit nog nooit gedaan hadden waarna de baas agressief werd en jullie sloeg. Hij vertelde jullie dat als jullie zelf of jullie ouders naar de politie zouden gaan, hij dit te weten zou komen. De volgende twee dagen moest u

ergens wachten met een tas vol drugs terwijl Kledis, één van de bendeleden, de drugs verdeelde. Op de derde dag van uw werkzaamheden zag u dat de politie uw richting uitkwam. U raakte in paniek en gooide de drugs in een vuilbak. U kon ontkomen. U besloot Italië te verlaten uit schrik voor de drugsbende. U trok naar Frankrijk. Hier belde u uw vader op en vertelde hem wat er gebeurd was. U gaf aan dat uw familie niet veilig was in uw ouderlijke woning. Aanvankelijk geloofde uw vader u niet, maar uiteindelijk kon u uw vader overtuigen het huis te verlaten. Drie dagen later belde u nogmaals naar uw vader. Hij had van een buurman gehoord dat er een groepje mensen naar uw ouderlijke woning was gegaan en naar uw familie gevraagd had.

Twee maanden later kwam uw familie naar Frankrijk. Uw ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in omwille van uw problemen. Hun verzoek werd evenwel afgewezen. Op 15 maart 2017 verzocht u er in eigen naam om internationale bescherming. Nadat ook dit verzoek eind 2017 afgewezen werd, bleef u illegaal in Frankrijk wonen totdat u in 2020 opgepakt werd in Marseille bij een routinecontrole. U werd een maand lang vastgehouden in een gesloten centrum en werd naar Albanië gerepatriëerd op 2 september 2020. U ging wonen bij vrienden van uw vader in Vlorë en Gjirokastër. U probeerde enkele malen tevergeefs om via Kroatië de Europese Unie binnen te komen. Toen uw vader via een advocaat uw inreisverbod op had laten heffen, verliet u op 1 juli 2021 Albanië en reisde u via Kosovo en Zwitserland terug naar Frankrijk. Na een kort verblijf bij uw familie in Frankrijk reisde u door naar België waar u op 19 augustus 2021 aankwam. Op 20 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door de drugsbende waarmee u in Italië samenwerkte. Doorheen de jaren hoorde u immers verschillende keren dat er personen naar uw ouderlijke woning in Elbasan kwamen en informeerden naar u en uw familie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u het volgende neer: uw origineel Albanees paspoort uitgereikt op 12 november 2020; uw originele Albanese identiteitskaart; een diploma van het behalen van het niveau A1 in Frans; een kopie van uw uitwijzingsbevel uit Frankrijk opgesteld in Marseille op 5 augustus 2020 met daarin de redenen waarom u uitgewezen wordt. In haar schrijven d.d. 22 september 2021 wees uw advocate op enkele hiaten in het persoonlijk onderhoud van 20 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient benadrukt dat voor wat betreft de door u en uw advocaat opgeworpen discriminatie ten aanzien van Egyptenaren (CGVS, p. 8 en 16) de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat er weliswaar heel wat etnische minderheden (in het bijzonder Roma en Egyptenaren) in Albanië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar evenzeer benadrukt dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de etnische minderheden (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Albanië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Albanese regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 (National Action Plan of the Integration of Roma and Egyptians) tracht ze de toestand en de reïntegratie van de Roma en Egyptenaren in Albanië te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt en registratie. Ondertussen werden ook op het lokale

niveau in de periode 2018-2019 initiatieven ondernomen ter verbetering van de situatie van de Roma en Egyptenaren, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen of Local Action Plans for integration of Roma and Egyptian Minorities 2019-2022. Verder wordt ook in andere beleidsdocumenten zoals de National Strategy for Employment and Skills, de National Health Strategy en de Social Housing Strategy aandacht geschonken aan de Roma als kwetsbare groep die specifieke aandacht behoeft. Op 13 oktober 2017 keurde het Albanese parlement de nieuwe wet op de bescherming van nationale minderheden goed, waardoor de Roma voortaan behoren tot de erkende minderheden, wat hun beschermingsmogelijkheden verhoogt. Tevens brengt dit een aantal andere nieuwe rechten met zich mee die de gelijke behandeling van de Roma in de maatschappij (onder meer recht op onderwijs in de Romataal) moet bevorderen. Discriminatie op basis van culturele, etnische en linguïstische gronden is verboden. Daarnaast zijn er in Albanië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van etnische minderheden verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Albanese context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie evenwel van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Albanië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Dit is hier niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Albanië een goed leven had: u kon er naar school gaan, uw vader had werk, had het financieel gezien zeer goed en bezat een eigen woning en twee auto's (CGVS, p. 4 en 13). Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Albanese autoriteiten, zoals hieronder nog zal blijken, niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat betreffende uw beweringen dat u tijdens uw jeugd weleens gepest, geslagen of bespuwd werd en dat de wagen van uw vader eens bekrast werd (CGVS, p. 16 en 17), opgemerkt kan worden dat deze elementen, ofschoon het gedrag van uw medeburgers en/of leeftijdsgenoten laakbaar is, bezwaarlijk weerhouden kunnen worden als daden van vervolging. In dit verband kan er overigens opgemerkt worden dat u en uw familie ondanks deze problemen steeds in Albanië bleven wonen. Uzelf verliet Albanië om professionele redenen en uw familie ontvluchtte Albanië enkele maanden nadat u problemen gekregen had met de drugsbende in Italië. Dat u en uw familie het nooit nodig achtten om omwille van de door u beweerde discriminatie en deze incidenten het land te verlaten is dan ook een ernstige indicatie u en uw familie deze problemen ook zelf geenszins als zwaarwichtig ervaren hebben.

Vervolgens heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste problemen met de drugsbende waarvoor u jaren geleden in Italië enkele dagen actief bent geweest geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Uw vader is niet naar de politie gegaan nadat u in de problemen kwam en er personen bij u thuis langskwamen. Dat uw vader niet naar de politie ging omdat u hem dat gezegd had en omdat hij wist dat de politie toch niets zou doen (CGVS, p. 13), kan dit niet vergoelijken. Ook u richtte zich tijdens uw verblijf in Albanië tussen september 2020 en juli 2021 niet tot uw autoriteiten om hulp en/ of bescherming te bekomen omdat u de politie niet vertrouwt en ervan overtuigd bent dat zij niets zouden doen. Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van

15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, kan worden geconsulteerd op de hierboven vermelde internetlinken. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196).

Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich beroept, niet meer relevant zou zijn. U was tijdens uw persoonlijk onderhoud weliswaar in het bezit van enkele artikelen doch u verklaarde dat er geen enkel verband was met uw verhaal (CGVS, p. 8 en 15). Ofschoon u vermoedelijk de doeltreffendheid van de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in vraag wilde stellen dient opgemerkt dat een verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om aan te tonen dat er in Albanië geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Het is immers aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, *quod non in casu*.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, Albanese nationaliteit, uw middelbare studies en uw repatriëring van Frankrijk naar Albanië in 2020 staan hier niet ter discussie. De opmerkingen van uw advocate over eventuele hiaten in het onderhoud doen geen afbreuk aan de hierboven omschreven beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker formuleert zijn eerste en tevens enige middel als volgt:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953: van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 197, 198 en 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, stelt dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd, rekening houdend met zijn profiel, van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd en verwijt verweerder dat deze steeds de meest nadelige interpretatie hanteert en slechts een gedeeltelijke analyse deed van de relevante feiten. Daardoor zou verweerder artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) miskennen en zou de "motivatie" van de bestreden beslissing onvoldoende zijn.

Verzoeker wijst op zijn Egyptische origine en hetgeen aangegeven wordt in de bestreden beslissing. Verder geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de begrippen 'vervolging', 'ernstige schade' en 'onmenselijke en vernederende behandeling'. Vervolgens betoogt verzoeker:

“In casu blijkt uit verschillende rapporten dat mensen van Egyptische etniciteit worden gediscrimineerd op verschillende manieren, wat leidt tot onmenselijke en vernederende behandelingen.

Volgens een verslag van ECRI (Report on Albania (sixth monitoring cycle), 2 June 2020

(...)

Ondanks de invoering van de nieuwe wet worden etnische minderheden nog steeds gediscrimineerd:

(...)

Bijgevolg mag het CGVS de ernst van de door verzoeker aangevoerde vrees in geval van terugkeer naar Albanië met op geldige wijze in twijfel trekken”.

Verder doet verzoeker gelden:

“Het CGVS betwist met dat meneer X. (...) problemen met de drugsbende had, maar alleen dat hij voor deze problemen geen beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming van zijn nationale autoriteiten (bestreden beslissing, p. 2)

(...)

Overeenkomstig met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet,

(...)

Met andere woorden, zolang de aangevoerde gebeurtenissen niet ter discussie worden gesteld, is het aan het CGVS om aan te tonen dat verzoeker niet het slachtoffer zal worden van vervolging of ernstige schade indien hij naar Albanië terugkeert.

Volgens het CGVS, uit mets blijkt dat meneer X. (...) naar aanleiding van de problemen met de drugsbende geen of onvoldoende beroep kon doen - of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Volgens het artikel 48/5 §§ 1-2 van de Vreemdelingenwet:

(...)

In andere worden, om het artikel 48/5 te kunnen inroepen, moeten de autoriteiten in het land van herkomst van verzoeker effectief zijn Zie ook in deze zin de intentie van de wetgever

(...)

In casu merkt het CGVS op dat verzoeker nooit de hulp van de autoriteiten had gevraagd. In de bestreden beslissing staat

(...)

Uw Raad heeft echter al geoordeeld dat:

(...)

Het is algemeen bekend dat Albanië een staat is waar corruptie woedt. Hoewel er maatregelen worden genomen om de situatie te verbeteren, blijft corruptie wijdverbreid. Dit fenomeen is zo wijdverbreid in Albanië geworden dat dit land momenteel geen lid kan worden van de Europese Unie

(...)

Andere verslagen bevestigen het feit dat corruptie in Albanie nog wijdverbreid is:

(...)

Wat de doeltreffendheid van de politie tegen de maffia (drugsbendes) in het bijzonder betreft, blijkt dat de politie volstrekt machteloos staat om haar burgers doeltreffend te beschermen

(...)

De wederpartij houdt in haar beslissing geen rekening met de individuele situatie van verzoeker, die moet worden beschermd tegen de maffia. De tegenpartij vermeldt inderdaad verschillende rapporten over corruptie, maar in geen van de door de tegenpartij genoemde rapporten wordt ingegaan op de kwestie van de maffia en haar controle over de politie. Corruptie is ook met afwezig in verzoekers dorp Elbasan, waar sommige politieagenten ervan zijn beschuldigd banden te hebben met criminele groeperingen

(...)

Wegens het ontbreken van enige bescherming moest verzoeker immers ondergedoken leven toen hij naar Albanië werd teruggezonden. Dit deel van het leven van verzoeker is echter niet diepgaand onderzocht door de Protection Officer, hoewel dit getuigt van het gebrek aan bescherming door de autoriteiten. Indien de autoriteiten hem hadden kunnen beschermen, zou verzoeker immers naar huis zijn teruggekeerd

Verzoeker ervaringen zijn echter met door de Dienst bescherming onderzocht tijdens de hoorzitting, en zijn met in aanmerking genomen in de beslissing. Met deze ervaring moet noodzakelijkerwijs rekening worden gehouden om de daadwerkelijke bescherming van de autoriteiten te beoordelen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde, verzoeker erkennen als vluchtelingen

In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-9).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van een aantal paragrafen uit het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze procederegids van UNHCR, hoewel deze een aantal waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig beroepen op de schending van de in deze procederegids opgenomen paragrafen.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste zou hij er problemen vrezen met leden van een drugsbende. Ten tweede zou hij vrezen er slachtoffer te zullen worden van discriminatie ten gevolge van zijn etnie.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat het een ernstige, negatieve indicatie vormt voor zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de beweerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, dat zowel verzoekers beide ouders als verzoeker zelf in het verleden, dit nadat deze problemen zich zouden hebben voorgedaan en de aangevoerde vrees zou zijn ontsproten, reeds een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Frankrijk.

Voorts kunnen verzoekers verdere houding en gedragingen, nadat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, geheel niet worden gerijmd met de heden aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming. Hoewel het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders en het verzoek om internationale bescherming dat hij in navolging hiervan in eigen naam indiende in Frankrijk reeds werden afgewezen in 2017, diende verzoeker in Frankrijk immers jarenlang geen volgend verzoek om internationale bescherming in. Integendeel, koos hij ervoor om jarenlang illegaal in dit land te blijven wonen totdat hij in 2020 bij een routinecontrole werd opgepakt in Marseille. Bovendien diende hij in Frankrijk klaarblijkelijk ook geen nieuw verzoek om internationale bescherming in nadat hij er werd opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum, met als gevolg dat hij in september 2020 werd gerepatriëerd naar Albanië. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat

verzoeker, zo hij werkelijk de aangehaalde problemen zou hebben gekend of zou riskeren, vervolging vreesde en nood had aan internationale bescherming, een volgend verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Frankrijk en op deze wijze een nieuwe poging zou hebben ondernomen teneinde bescherming te verkrijgen tegen de beweerde vervolging en ernstige schade. Minstens kon worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan nadat hij bij een routinecontrole werd gearresteerd en werd opgesloten met het oog op een repatriëring naar zijn land van herkomst.

Daarenboven getuigen ook verzoekers houding en gedragingen nadat hij er na zijn repatriëring uiteindelijk, naar eigen zeggen na meerdere pogingen, opnieuw in zou zijn geslaagd om Albanië te verlaten, geenszins van en stroken deze hoegenaamd niet met de heden door verzoeker ten berde gebrachte problemen, vrees en nood aan internationale bescherming. Hoewel hij Albanië reeds verliet op 1 juli 2021, koos hij er vervolgens immers voor om eerst via Kosovo en Zwitserland terug te keren naar Frankrijk, om aldaar nog enige tijd bij zijn familie te verblijven en om daarna, dit uiteindelijk op 19 augustus 2021 door te reizen naar België en alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 20 augustus 2021. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker, ondanks dat hij er maandenlang over zou hebben gedaan en verschillende pogingen nodig had om zijn land van herkomst opnieuw te kunnen verlaten, naliet zulks te doen, ervoor koos om zonder in deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen via onder meer Zwitserland naar Frankrijk te reizen en aldaar enige tijd bij zijn familie te vertoeven en uiteindelijk slechts meer dan anderhalve maand na het verlaten van zijn land en op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker, hoewel hij een nieuwkomer was en initieel aangaf zulks nog nooit te hebben gedaan, hetgeen zou hebben geleid tot mishandelingen van zijn 'baas', reeds vanaf dag één zou zijn toevertrouwd met het bewaken van een zak vol drugs. Het ware logischer geweest dat deze taak zou zijn toevertrouwd aan een persoon die reeds het vertrouwen van de drugsbende genoot en dat hij zelf zou zijn ingezet als drugskoerier en met het oogmerk om kleine hoeveelheden te verkopen op de straat.

Ten aanzien van de door verzoeker ten berde gebrachte problemen met en vrees ten aanzien van leden van een drugsbende, dient, nog los van het voorgaande, daarenboven te worden opgemerkt dat de feiten ingevolge dewelke hij in dit kader problemen beweert te vrezen reeds dateren van 2015. Te meer nu verzoeker geen opvallend profiel had, nu zijn enige fout indertijd er blijkens het niet-betwiste feitenrelaas uit bestond dat hij, dit bovendien reeds op de derde dag waarop hij tewerkgesteld zou zijn als persoon die moest wachten met een zak vol drugs, in paniek zou zijn gevluht voor de Italiaanse politie en de drugs die hij in bewaring had zou hebben weggegooid, is het geheel niet aannemelijk dat (leden van) deze drugsbende verzoeker omwille van deze beperkte feiten heden, zeven jaren later, nog blijvend zou wensen te viseren of vervolgen.

Verzoeker haalde, wanneer hiernaar in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen weldegelijk werd gevraagd, in dit kader bovendien zelf geen enkel concreet, objectief en geloofwaardig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij heden (nog) in de negatieve aandacht zou staan van (leden van) een drugsbende. Het enige concrete en specifieke incident dat hij in dit kader aanhaalde, situeert zich namelijk in 2015, wanneer er eenmalig een groepje mensen naar zijn ouderlijke woning zou zijn gekomen en naar zijn familie zou hebben gevraagd. Daarenboven gaf verzoeker in dit kader blijk van een dermate verregaand gebrek aan kennis over en interesse in de door hem aangevoerd feiten en situatie, dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Hij bleek in dit kader immers niet te weten hoeveel keren men hem en zijn familie initieel kwam zoeken. Nochtans gaf hij aan dat zijn ouders dit wel wisten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). Dat hij naliet zich te informeren omtrent een dermate cruciaal gegeven in zijn asielaanvraag, getuigt van een manifest gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen, vrees en situatie en maakt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Daarenboven gaf verzoeker duidelijk aan dat hij in de periode waarin hij in Frankrijk was absoluut niets meer vernam van de (leden van de) drugsbende (*ibid.*, p.11). Wanneer verzoeker in september 2020 naar Albanië werd gerepatriëerd en gedurende de periode van 10 maanden waarin hij vervolgens in dit land bleef, kende verzoeker, die gedurende die tijd woonachtig

was bij een vriend, persoonlijk verder geen problemen. Hoewel hij beweerde dat men hem tijdens deze periode, waarin hij naar eigen zeggen ondergedoken leefde, een paar keer bij hem thuis zou zijn komen zoeken, bleek verzoeker hierover verder bovendien niets te kunnen vertellen en bleek hij zich hierover in het geheel niet te hebben geïnformeerd. Ondanks dat hij dit van zijn vader zou hebben vernomen, wist hij immers niet hoeveel keren men hem dan wel zou zijn komen zoeken. Evenmin kon hij preciseren hoe vaak zijn vader zou hebben verteld dat er iemand langs kwam (*ibid.*, p.11-12). Een dergelijk gebrek aan kennis en interesse inzake dermate essentiële informatie met het oogmerk op het inschatten van het risico in zijner hoofde bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, is onverenigbaar met de door verzoeker ten berde gebrachte problemen, vrees en nood aan internationale bescherming en maakt dat aan deze beweerde gebeurtenissen niet het minste geloof kan worden gehecht. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Ook in het verzoekschrift maakt verzoeker, hoewel hij verweerder (dit blijktens het voorgaande kennelijk ten onrechte) verwijt dat hij hierover niet nader werd ondervraagd, geen gewag van ook maar enig concreet, objectief en geloofwaardig feit of element dat zou toelaten om te besluiten dat hij heden (nog) in de negatieve aandacht zou staan van en zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door (de leden van) een drugsbende.

Dat verzoeker, zo hij heden zou terugkeren naar Albanië, problemen zou riskeren met en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ten aanzien van (leden van) een drugsbende, kan gelet op het voorgaande hoegenaamd niet worden aangenomen.

Zelfs indien zulks zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij, zo hij in dit kader de nodige pogingen zou ondernemen teneinde de nodige bescherming te verkrijgen van zijn eigen, nationale autoriteiten, van dergelijke bescherming verstoken zou dreigen te blijven. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Vervolgens heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste problemen met de drugsbende waarvoor u jaren geleden in Italië enkele dagen actief bent geweest geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Uw vader is niet naar de politie gegaan nadat u in de problemen kwam en er personen bij u thuis langskwamen. Dat uw vader niet naar de politie ging omdat u hem dat gezegd had en omdat hij wist dat de politie toch niets zou doen (CGVS, p. 13), kan dit niet vergoelijken. Ook u richtte zich tijdens uw verblijf in Albanië tussen september 2020 en juli 2021 niet tot uw autoriteiten om hulp en/ of bescherming te bekomen omdat u de politie niet vertrouwt en ervan overtuigd bent dat zij niets zouden doen. Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo’s tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, kan worden geconsulteerd op de hierboven vermelde internetlinken. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, niet meer relevant zou zijn. U was tijdens uw persoonlijk onderhoud weliswaar in het bezit van enkele artikelen doch u verklaarde dat er geen enkel verband was met uw verhaal (CGVS, p. 8 en 15). Ofschoon u vermoedelijk de doeltreffendheid van de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in vraag wilde stellen dient opgemerkt dat een verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om aan te tonen dat er in Albanië geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet

worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Het is immers aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. In dit kader blijkt, nog daargelaten dat verzoeker in acht genomen dat hij gedurende de laatste tien maanden voor zijn vertrek elders in Albanië verbleef en niet aantoonde dat of waarom hij gedwongen zou zijn om naar het dorp Elbasan terug te keren, overigens uit de door verzoeker zelf aangevoerde informatie dat ook specifiek in dit dorp weldegelijk en daadwerkelijk procedures werden ingeleid tegen twee overheidsagenten die verdacht werden van corruptie en machtsmisbruik. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft voorts een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Dat verzoeker louter ten gevolge van zijn Egyptische origine slachtoffer zou dreigen te worden van vervolging en/of ernstige schade, kan gelet op de bepaling van Albanië als veilig land van herkomst rekening houdende met de voormelde elementen verder bezwaarlijk ernstig worden genomen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing daarenboven geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dient benadrukt dat voor wat betreft de door u en uw advocaat opgeworpen discriminatie ten aanzien van Egyptenaren (CGVS, p. 8 en 16) de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoonde dat er weliswaar heel wat etnische minderheden (in het bijzonder Roma en Egyptenaren) in Albanië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op

meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar evenzeer benadrukt dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de etnische minderheden (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Albanië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Albanese regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 (*National Action Plan of the Integration of Roma and Egyptians*) tracht ze de toestand en de reïntegratie van de Roma en Egyptenaren in Albanië te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt en registratie. Ondertussen werden ook op het lokale niveau in de periode 2018-2019 initiatieven ondernomen ter verbetering van de situatie van de Roma en Egyptenaren, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen of *Local Action Plans for integration of Roma and Egyptian Minorities 2019-2022*. Verder wordt ook in andere beleidsdocumenten zoals de *National Strategy for Employment and Skills*, de *National Health Strategy* en de *Social Housing Strategy* aandacht geschonken aan de Roma als kwetsbare groep die specifieke aandacht behoeft. Op 13 oktober 2017 keurde het Albanese parlement de nieuwe wet op de bescherming van nationale minderheden goed, waardoor de Roma voortaan behoren tot de erkende minderheden, wat hun beschermingsmogelijkheden verhoogt. Tevens brengt dit een aantal andere nieuwe rechten met zich mee die de gelijke behandeling van de Roma in de maatschappij (onder meer recht op onderwijs in de Romataal) moet bevorderen. Discriminatie op basis van culturele, etnische en linguïstische gronden is verboden. Daarnaast zijn er in Albanië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van etnische minderheden verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Albanese context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie evenwel van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Albanië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Dit is hier niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Albanië een goed leven had: u kon er naar school gaan, uw vader had werk, had het financieel gezien zeer goed en bezat een eigen woning en twee auto's (CGVS, p. 4 en 13). Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Albanese autoriteiten, zoals hieronder nog zal blijken, niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat betreffende uw beweringen dat u tijdens uw jeugd weleens gepest, geslagen of bespuwd werd en dat de wagen van uw vader eens bekrast werd (CGVS, p. 16 en 17), opgemerkt kan worden dat deze elementen, ofschoon het gedrag van uw medeburgers en/of leeftijdsgenoten laakbaar is, bezwaarlijk weerhouden kunnen worden als daden van vervolging. In dit verband kan er overigens opgemerkt worden dat u en uw familie ondanks deze problemen steeds in Albanië bleven wonen. Uzelf verliet Albanië om professionele redenen en uw familie ontvluchtte Albanië enkele maanden nadat u problemen gekregen had met de drugsbende in Italië. Dat u en uw familie het nooit nodig achtten om omwille van de door u beweerde discriminatie en deze incidenten het land te verlaten is dan ook een ernstige indicatie u en uw familie deze problemen ook zelf geenszins als zwaarwichtig ervaren hebben."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij aanreikt en citeert, ligt immers volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. In het licht van het geheel van de voorliggende informatie en verzoekers eigen, voormelde verklaringen en voorgaanden, dient te worden besloten dat verzoeker in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt dat, waar, waarom, wanneer, in welke omstandigheden, door wiens toedoen en op welke wijze hij zou riskeren te worden onderworpen aan feiten en/of vormen van discriminatie die dermate ernstig zouden zijn dat zij zouden kunnen worden beschouwd als zijnde vervolging of ernstige schade. Evenmin toont verzoeker, rekening houdende met

deze elementen en informatie en de reeds hoger gedane bevindingen inzake de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië, aan dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat dit toch zo zou zijn, *quod non*, hij in dit kader en zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou blijven van de bescherming vanwege zijn eigen, nationale autoriteiten.

De overige door verzoeker neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en zoals vernoemd in de bestreden beslissing, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker beroept zich gelet op hetgeen voorafgaat *in casu* verder niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *"Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."*

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT